

телята си, завить до гуша. Той бѣше сухъ, бледенъ и съ затворени очи. Сепнахъ се. Умрѣлъ ли е? Докторътъ се разхождаше изъ стаята, потъналъ въ скърбь. Майката на съученика ми чупѣше прѣсти и плачеше. Страшна мжка сви сърдцето ми. Азъ бѣхъ увѣренъ, че той не е живъ. Това ме съвсемъ изплаши. У дома е лошо, но тукъ още по-лошо.

— Да бѣгамъ, да бѣгамъ! — си помислихъ азъ, като разбрахъ, че въ тази минута докторътъ бѣше по-нещастенъ отъ мене. И туку-що се готвѣхъ да си тръгна, вратата се отвори и на прага се показа слугинята.

— За доктора ли?

— За... господина доктора... Майка ми е болна.

— Не може да дойде! Синъ му е много боленъ.

— Слава Богу, — помислихъ азъ съ облекчение, — значи не е умрѣлъ.

Като каза тия думи, слугинята затвори вратата, но веднага следъ това пакъ я отвори. На прага се показа самъ докторътъ.

— Чакай, момче!

Следъ това той се обърна къмъ слугинята и рече:

— Казвалъ съмъ и другъ пжтъ! Дошелъ при мене човѣкъ за помощъ нѣма да го връщате!

— Ами на васъ кой ще поможне, господинъ докторе?

— Хайде сега, гледай си работата! — отвърна той и се обърна къмъ мене. Бледенъ и съсипанъ отъ мжка за болния си синъ, той ме загледа съ уморени и все пакъ добри очи.

Той ме разпита и азъ всичко му разправихъ, като му съобщихъ и адреса си.

— Добре. Сега отивамъ. Не се страхувай, момче! Ако всѣка болестъ носѣше смъртъ, въ свѣта живи хора не щѣха да останатъ.

Тия думи тѣй ме насърдчиха, че азъ намѣрихъ воля дори и да се усмихна.

— Сега ще ме пустнете ли да видя Саша?

— Иди. Постои при него, а азъ самъ ще отида у васъ.

Докторътъ наложи шапка, облѣче се и бързо излѣзе отъ вратата, а азъ влѣзохъ при болния Сашо.

— Обади му се, — каза убита отъ скърбь майка му.

Азъ направихъ крачка къмъ леглото и боязливо промълвихъ:

— Сашо, Сашо!...

Той лежеше все тѣй унесенъ и тежко дишаше.

— Сашко! — повторихъ азъ пакъ. За голѣма радостъ на майка му, той се обърна къмъ мене и отвори очи. Дълго ме гледа и най-после промълви: